

LUKA ŠULIĆ I ALJOŠA JURINIĆ NA JUBILARNIM 70. DUBROVAČKIM LJETNIM IGRAMA

Orlando za najbolje

Jubilarne 70. Dubrovačke ljetne igre, prema riječima intendantice Dore Ruždjak-Podolski, bile su u znaku mitskih naslova i gostovanja. U tom su svjetlu svakako dobar primjer violončelist Luka Šulić i pijanist Aljoša Jurinić, koji su na poziv festivalske prve zajednički koncert održali u festivalskoj završnici 22. kolovoza u atriju Kneževa dvora: Uzmemo li u obzir njihove intenzivne karijere posljednjeg desetljeća, njihova je mitska pozicija na glazbenoj sceni neupitna unatoč njihovoj mladoj dobi.

Obojica su krenula s dobrim temeljima ponajboljih instrumentalističkih pedagoških klasa na Muzičkoj akademiji u Zagrebu (njihovi su profesori Valter Dešpalj i Ruben Dalibatayan) te prvim nagradama na međunarodnim natjecanjima. Nakon toga njihove se umjetničke putanje sasvim razilaze (klasičniji Jurinić nastavlja pohoditi natjecanja i osvajati zlata i srebra, dok razbarušeni Šulić uz kolegu Stjepana Hausera kreće u krosversku avanturu 2Cellos), da bi se ovoga ljeta spojile na radost glazbenih sladokusaca.

Teško se te večeri moglo naći mjesto i na skalinama ili galeriji, a da ne spominjemo kako je neveliko gledalište sa sjedalima bilo rasprodano tjednima unaprijed. Sretnici koji su te večeri uspjeli ući u taj jednako mitski prostor Grada i njegova Festivala svjedočili su jedinstvenom sudaru titanâ, snažnih umjetničkih osobnosti različitih karaktera, a opet usklađenih u zajedničkoj interpretaciji široka spektra odabranih skladateljskih idioma. U doslovno i metaforički užarenoj dubrovačkoj noći dogodio se spoj prilično različitih glazbenih svjetova i karizmatičnih umjetnika, koji su dokazali da mogu funkcionirati kao skladni duo. Obojica su već u izboru programa išla na ruku onomu drugomu, svaki u jednom dijelu

Sudar titana Šulića i Jurinića u atriju Kneževa dvora

rasporeda: dok su u prvoj polovici večeri predstavili klasične majstore, Schumanna i Brahmsa, što je išlo na ruku Jurinićevu profilu, u drugom su hrabro zakoračili u svijet novog i drukčijeg, izvan klasičnog *mainstreama*, što je na tragu redovitoga Šulićeva repertoara. No, njihova prva suradnja nije slučajna; Šulić je na neko vrijeme zamrznuo svoj rad u 2Cellos kako bi se više posvetio svojoj klasičnoj koncertantnoj karijeri, nastupima uz Zagrebačke soliste i Zagrebačku filharmoniju, tako da mu je solistički recital uz Jurinića došao kao idealan nastavak započeta koncertnog niza.

Klasičarska publika s oduševljenjem je prihvatila njegov povratak kući jer dubina njegova izraza, ljepota tona i muzikalnost fraze upravo je jedinstvena i u potpunosti se u svim nijansama jedino i može izraziti

u klasiци. Dok je u uvodnom Schumannovu diptihu *Adagio* i *Allegro, op. 70* tonski dominirala kristalna jasnoća klavira pod Jurinićevim prstima, u najljepšoj sonati za violončelo cjelokupnoga romantičnog repertoara, onaj pod brojem 1 u e-molu Johanna Brahmsa, uzburkano je violončelo davalo dominantni takt i dah glazbenome tijeku.

Potpunu ravnotežu izraza dvojac je postigao u djelima novije glazbe nakon stanke, poglavito u skladbama iz opusa suvremenog estonskog skladateljskog mistika Arve Pärta, nebeskom lebdenju tonskih formacija *Fratres* i zrcalnim suodnosima čela i klavira u *Spiegel im Spiegel*. To je repertoar koji zahtijeva takve vrhunske interpretacije da bi ga uopće prihvatila šira publika, a ne tek ljubitelji suvremenih oporih zvukova. Temperamentni je plesni ritam skladbe *Le Grand Tango* naširoko omiljena Argentinca Astora Piazzolle pri završetku službenoga dijela programa bio pravo uzemljenje nakon eteričnih meditacija i pokazalo je pravi smjer u kojemu bi novi glazbeni duo u budućim promišljanjima koncertnih rasporeda mogao ići. Da su obojica spremni na ustupke i da dobro znaju kuda žele ići, dokazali su u izboru dodataka kojima su nagradili gromoglasne ovacije publike: vatrenome Hačaturjanovu *Plesu sablji* i smirenom, vrlo klasičnom trećem, polaganom, stavku Chopinove *Sonate za violončelo i klavir*. Takvih nastupa u tom prostoru nismo čuli od slavni dana Mische Maiskog na svojedobnom festivalu *Rachlin i prijatelji*.

Sasvim očekivano, tri dana poslije, na završetku Igrama, njihov je nastup proglašen najboljim u glazbenom programu i ovjenčan HRT-ovom nagradom *Orlando*. Sasvim zaslužen.

PIŠE JANA HALUZA